

לפנינו מעשה שהיה, על עמידה בניסיון בדורנו, שהביאה לתשועה והצלחה גדולה:

הרב יחיאל בר לב מפתח תקוה נסע בבחירתו לאמריקה. כדי להבטיח את עתידו הרוחני, קיבל על עצמו בהגיעו לשם שתי קבלות: האחת - שלעולם לא יסיר את הכיפה מראשו, והשנייה - להקפיד על תפילה במניין שלוש פעמים ביום. זמן קצר אחר הגיעו, הוצעה לו משרת הוראה בשיקאגו. הוא קיבל על עצמו את המשימה, וקצר הצלחות יפות. בכל זאת עדיין העיבה דאגה אחת על מצב רוחו - הוא טרם הצליח לקבל 'גרין קארד', כלומר: אישור שהייה חוקי בארצות הברית למשך תקופה ארוכה.

רב בית הכנסת שבו התפלל, יעץ לו לפנות לחברת יא"ס, המתמחה בעזרה למהגרים. הוא יצר קשר עם אחד מעורכי הדין של החברה, וכעבור כמה חודשים הודיע לו הלה כי הצליח לקבוע עבורו פגישה עם סוכן פדראלי. "בפגישה הזו יחרץ גזר דינו של הגרין קארד שלך!" צרף אזהרה - "הקפד לבוא בזמן ולהיות לבוש באופן מכובד!"

הפגישה לא היתה אמורה להתארך מידי, ומאחר שהיא נקבעה לשעה ארבע, וזמנה של תפילת מנחה בתקופה זו היה בשעה חמש אחר הצהריים, החליט הרב בר לב להתפלל מיד לאחריה. בדיוק בשעה ארבע הוא ניצב בחדר הקבלה של אותו פקיד יחד עם עורך הדין שלו. המזכירה הודיעה כי ישנו איחור קל, משום שהפגישה הקודמת שאליה יצא הסוכן התאחרה מעט, ושניהם ישבו והמתינו בסבלנות.

בשעה ארבע וחצי התרומם הרב יחיאל ממקומו והתכונן לצאת. "לאן אתה יוצא?" - עורך הדין נעמד לפניו.

"להתפלל תפילת מנחה".

"אתה נורמלי?" - פניו של עורך הדין סמקו בבת אחת, ושני ורידים התנפחו במצחו, "בכל רגע אמור הסוכן הפדראלי לחזור. הוא ייפגע מאוד מכך שלא המתנת לו, והסיכוי שתקבל את הגרין קארד שלך שואף לאפס".

"הגרין קארד חשוב לי מאוד" - השיב הבחור - "אבל תפילת מנחה חשובה לי יותר".

"מנחה תוכל להתפלל מחר ובשבוע הבא, אבל לגרין קארד לא תהיה לך הזדמנות אחרת!" ניסה עורך הדין לנפק את השיקולים ההגיוניים ביותר שהצליח לדלות אל מול התופעה המוזרה

שעדיין לא נתקל בה, אבל כשהבחין בנחישותו של הלקוח שלו, הפטיר: "טוב, לך להתפלל. אתה באמת זקוק לעזרה של האלוקים כרגע"... וברצון לרכך מעט את האווירה הוסיף: "אל תשכח להתפלל גם עלי!"

הרב בר לב יצא להתפלל, וכשחזר מצא את המשרד נעול. הפגישה הוחמזה.

אכזבה קלה התגנבה לליבו, אחרי הכל הוא הפסיד מקיום המצווה שלו. האומנם לא היתה אפשרות למצוא פינה במשרד ולעמוד בתפילה ביחידות!?! עם זאת לא יכול היה להתעלם מתחושת הסיפוק - הוא עמד בקבלה שלו!

אל עורך הדין שלו הוא לא העז להתקשר...

היה זה דווקא עורך הדין שיצר איתו קשר למחרת בבוקר. קולו היה נרגש וחגיגי: "לא תאמין למה שקרה אתמול! כמה דקות אחרי שעזבת את המקום הגיע הסוכן הפדראלי. הוא מיד שאל היכן אתה נמצא. בליט ברירה סיפרת לו שיצאת להתפלל בבית הכנסת. הוספתי שניסיתי להסביר לך את המשמעות של ביטול הפגישה, אבל אתה התעקשת".

היה רגע ארוך של שתיקה, ואז אמר הסוכן: "אוקי. תזמין את היהודי הזה שוב, וכמה שיותר מהר. אנחנו זקוקים בארצות הברית למורים מן הסוג הזה! אם הוא כל כך נאמן לאמונתו, אין לי ספק שהוא יהיה נאמן לעבודתו!"

עורך הדין היה אחוז התפעלות מן הנס שהיה עד לו, אך הרב יחיאל לא היה מופתע יותר מידי. "מעולם לא ראיתי שאדם השקיע בקדוש ברוך הוא והפסיד!" - אמר לו - "אני רק אחד מתוך רבים שמסרו נפשם על מצווה, וזכו לראות במו עיניהם את הרווח שיצא להם ממנה".

במהלך החיים מנסה הקב"ה כל אחד מאתנו בכל מיני ניסיונות, אך המבחן הגדול מכולם הוא - מהו המשקל והעדיפות שאנו נותנים למצוות מול האינטרסים הפרטיים שלנו. הקפדה על שיעור תורה או תפילה במניין, ברכת המזון ככוונה, דקדוק בכשרות מהודרת או צניעות ללא פשרות הם אלו שבסופו של דבר יוציאו אותנו מהמצרים הפרטי שלנו, ויזכו אותנו לחיי עולם הבא.

(מתוך 'ומתוק האור' יציאת מצרים)

ד"ר יוסי 03-5078467

לכבוד המלכה

גיליון שבועי תלמוד תורה "ברסלב - שיר חדש" תל אביב

בס"ד



שבִּת־קִדְשׁ
פֶּרֶשֶׁת
קְדוּשִׁים

עלון מס' 14
כ"ט ניסן תשפ"ב

אדרבא / הרב ישראל יצחק בזאנסון שליט"א

ריבוי-אור

דוגמא לריבוי-אור ללא הכנה מראש ניקח מחיי החולין: דבר ידוע הוא שכל הזוכים בהגרלות גדולות (כמה מיליוני דולרים) אם הם הגיעו מרקע בינוני או נמוך ואינם רגילים לכזה רכוש, אין להם 'כלים' להכיל בבת אחת את אור ההון, ולכן הם מתבלבלים ממנו מהר, עד שרבים מהם השתבשו קשות עקב 'מזל' כזה, או במקרה הטוב, נהיו לבעלי חובות לכל החיים.

השמח בחלקו הפינאנסי לרבות הרוחני, לא יסתכן בריבויים, אין זה שולל שאיפה לשיפורים וצפייה למרומים - אבל בעדינות, לרגל המלאכה ולרגל הילדים.

"...כי כל אלו הנפילות והירידות והבלבולים וכיוצא בזה צריכים בהכרח לעבור בהם, קודם שנכנסין בשערי הקדשה" (ליקוטי מוהר"ן תנינא מ"ח). הירידה היא תכלית העלייה. אבל מדוע נאמר 'קודם'? בגלל שזה נחשב לתנאי מעכב. אין שום כניסה אמיתית בשערי הקדושה מבלי מעבר קריטי קודם לכן, כמו שאין שום עלייה בעולם ללא ירידה לפני כן.

הסיבה לכך היא שעצם העמידה במבחן בעת ההשפלה, היא זאת שיוצרת את הכלים הנדרשים כדי לקלוט בהם את האור החדש והחזק שיתגלה בשלב הבא, ללא חשש של ריבוי-אור והתפוצצות.

"מובדלים תהיו" / הר"ר איתי בכר שליט"א

"קדושים תהיו" - רש"י מפרש: "הוו פרושים מן העריות ומן העבירה" וראוי להתבונן בפירושו רש"י דהיאך יקרא "קדוש" מי שזוהר מאיסורי התורה, והלא תואר "קדוש" הינו תואר עליון ומכובד, כעניין שנאמר (במדבר טז, ז): "והיה האיש אשר יבחר ה' הוא הקדוש".

לא כל אחד ראוי ויכול לזכות למדרגת הקדושה, ואילו לפי פירושו אין כאן שום הקרבה מיוחדת לזכות לתואר זה אלא רק באם יקיים המחוייבות שלו לפרוש מהאיסור, שזה בעצם שייך בכל אחד ואחד.

עצם פירוש המילה קדושה היא הבדלה, הדבר הראשוני זה להבין שאנו מובדלים משאר אומות העולם.

ההבדלה צריכה להיות באופן של זכות, זכיתי להיות מובדל, זכיתי לא להיות מאותם אנשים שחיים היום כ"עם חופשי", זכיתי לא לרוץ בלהט אחרי עולם הטכנולוגיה ה"נוצץ" ו"המאיר" שמחביא אין סוף חושך תחתיו.

בעת תוקף התגברות החוס והשרב של היצר הרע והצרות והגזרות וכו' מה שיהודים צריכים בתקופה כזו, הוא 'קרם הגנה' רב עוצמה דו שכבת, שבכוחו לשמור ולהגן עלינו מכל מכשול רוחני כמו פגע גשמי, מכל אויב ואורב בדרך, מכל ניסיון או קושי. אנו זקוקים לכח עילאי וחזק, שיכול לשמור ולהגן עלינו במצבים כאלה, שמסוגל למנוע כל צר וצער מלבוא באוהלינו, שבכוחו לשמור על חיינו שלוים ורגועים דשנים ורעננים.

אחד הדברים של השמירה זה האמונה, האמונה בה! שמירת האמונה מותנית בכך שנשים מחסום-אש נגד לבנו ומוחנו שלא להניח שום הרהור קל שמא אין השי"ת שומע תפילתנו חלילה, זוהי קליפת עמלק המסיתה לחשוב "היש ה' בקרבנו אם אין?".

ברגע שאדם מאמין שהקב"ה ששומע דיבוריו ואוהב אותו בכל מצב כמו שאנו מברכים בברכות התורה שקודם "בחר בנו" (אין שאנחנו) ואח"כ "נתן לנו את תורתו". וכמו שכותב רבי נתן בהלכות קריאת שמע שבשביל שנוכל לייחד בקריאת שמע את שמו של הקב"ה ולומר אח"כ את "ואהבת את ד' " צריך להאמין באמונה שלמה שלפני זה יש אהבת ד' אין סופית, ולכן תיקנו לנו חז"ל לומר לפני קריאת שמע של שחרית "הבוחר בעמו ישראל באהבה" ובקריאת שמע של ערבית לומר "אוהב את עמו ישראל" יהודי צריך להבין שקודם יש את אהבת ד' עלינו.

עד כמה כח יש לנו בשיחה עם הקב"ה שמקרבת אותנו אל השם יתברך מסביר המגיד ממזריטש בספרו "אמת ואמונה" משל לאבא שלוקח את בנו לגינה האבא אוטומטית צריך להוריד את המוחין שלו ולהתנהג כמו ילד קטן שבביל שהילד יוכל להנות איתו בגינה כי אם יחשוב לשבת בצד ולהישאר בצד כאדם מבוגר לא האבא ולא הילד ייהנו.

ניתן לומר שהוא הדין ברגע שאדם יוצא לפרש שיחתו עם הקב"ה (לגינה) אין מציאות שהקב"ה (האבא) נשאר באותו מצב אלא ממש מוריד את עצמו לאותו ילד שמבקש להתענג עם אביו ובכך נוצר חיבור אינסופי עם האבא והבן.

וכך השעשוע של הקב"ה שילדיו מבקשים ממנו ללכת עימו לגינה ולדבר עימו רק לבד בלי אף אדם מסביב.

לכן הקדושה של האדם בכח ההבדלה והזכות שאני קרוב לה' ויכול לדבר ולפרש שיחתי עימו בכל זמן ובכל עת, כמו שכותב רבנו הקדוש שאדם מפרש שיחתו עם השם יתברך בהתחדשות זה בחינת רוח הקודש.

שבת שלום

החידה השבועית
נשאת פרושים

"ולא תשבועו בשמי לשקר"
שנינו במסכת אבות (ח,ט)
"חיה רעה באה לעולם על שבעות שוא" ויש להבין מה הקשר בין חיה רעה לשבעות שוא?

לתשובות נא לשלוח
לפקס שמספרו
03-5181735

מאמר הסידות
"ויקרא בהם שמי ושם אבותי"

אברהם היה חסד, יצחק היה שמחה, יעקב היה אמתותם, המסר של יעקב לבניו הוא: קודם כל להיות "תם" זה הפירוש "יעקב לא מת", יעקב לקח את ה-מת ושם בהתחלה א (x=אלופו של עולם), חיפש יעקב ב-מת, במצב הקשה את ה' וזה היה המסר שלו לבניו, קודם כל תמצאו את ה' בכל מצב לאחר מכן ה' כבר יעביר אתכם למצב של אברהם-חסדים ולמצב של יצחק-שמחה. לכן אצל יעקב מונים את הימים ולא רק את השנים, כשמונים שנים זוכרים רק את הדברים הגדולים שקרו, איך הייתה השנה בכלליות, אבל אצל יעקב אבינו סופרים גם את הימים מכיוון שבכל יום ובכל מצב שהיה ה' היה עמו.

כשנפטר יעקב "נסתמו עיניהם וליבם של ישראל" מדוע? מכיוון שבניו כבר לא הצליחו למצוא את ה' בלא טוב.

יעקב לא הצליח לגלות לבניו את הקץ, יעקב היה תם, העבודה שלו הייתה "תמים תהיה עם ה' אלוהיך" גם במצב של ה' (רחמים) וגם במצב של אלוקים (דין) למצוא את ה' ולעבוד אותו, לכן משמייים לא נתנו לו לגלות את הקץ כי אז לא תהיה לבניו את היכולת לעבוד את ה' גם במצבים הקשים, כי אז הם יראו שגם המצבים שנדמים לנו כקשים הן תכלית הטוב.

(דרך הבעל שם טוב)



עצה נפלאה כדי להגיע למידה זו של ראיית הזכות אצל שני, הביא מו"ר רבי יחזקאל מקוזמיר זצ"ל, בדייקן את לשון המשנה באבות (א, ו) 'היו דן את כל האדם לכף זכות', מדוע לא כתב התנא 'היו דן את האדם' מה זה 'את כל האדם'? אלא ללמדך שהדרך לדון את השני לכף זכות, זה לראות את כולו! לראות את כל הצדדים שבו, לראות את כל הסיבות והמסובבים למעשיו! רק ככה נוכל לדונו לכף זכות, שהרי אם כל חטאת של אייט מעשהו של האדם באופן שלילי, הוא ההסתכלות הצרה על המעשה כמות שהוא, מבלי לבחון את כל המצב שהיה בו האדם בעת עשיית המעשה,

ומבלי לראות את הסיבה והמסובב למעשהו, רק כשנדון את 'כל האדם' מכל בחינותיו ומצבו, אז נראה שברוב הפעמים הרי הוא צודק וצדיק ולא אשם ורשע!
נפלא מאד מסבירים לפי זה את דברי בלק לבלעם בבואו לקלל את עם ישראל, כאשר חיפש חסרונות בעם ישראל כדי שתחול עליהם קללתו "אפס קצוהו וטראה וכולו לא תראה" (במדבר כג, ג), שבזה רצה בלק לומר לבלעם, תסתכל על עם ישראל רק על קצוהו, ואז תמצא בו 'מומים ופגמים', אבל "וכלו" - אם תתבונן בכולו בכל מעלותיו, "לא תראה".

ליקוטי הלכות על הפרשה

הוכח תוכיח (וי, יז)

אין לך דבר שהבעל דבר יוכל להטעות את האדם ולהפוך עברות גמורות למצוות, כמו בעניין המחלוקת, ששם מוקד הבעל-דבר הרבה, כי בענין זה יוכל בקל להתלבש עצמו במצוות, כי מסית את האדם על חברו [ואומר לו] שמצווה גדולה להדפו ולרדפו, כי הלא עשה כך וכך, כמצוי ענין זה הרבה בעולם. כי זה ידוע, שאין אדם שלא יהיו בו איזה חסרונות, אבל אנו מצויים לכלי להסתכל על הרע שבישראל, רק על הטוב, ולדון את כל אדם לכף זכות, כמו שהזכירו רבותינו ז"ל בכמה מקומות, ואפילו על החוטא הזהירה התורה הקדושה: הוכח תוכיח את עמיתך, ולא תשא עליו זולתו, שלא לביישו ברבים. ועל-כן באמת אמרו רבותינו ז"ל: תמה אני אם יש בדור הזה מי שיודע להוכיח, ופרש רש"י, שלא ישא עליו חטא על לבו פנים; ואמרו שם: תוכחה לשמה וענוה שלא לשמה, ענוה שלא לשמה עדיפה, ופרש רש"י, שעושה עצמו עניו שאינו רוצה להוכיחו, ואותה ענוה שלא לשם שמים היא, ואף על פי כן עדיפה מתוכחה לשם-שמים. מכל שכן וכל שכן בדורות אלו, בודאי מצוה גדולה לדבר על לב חברו להטותו לדרך האמת לאמיתו, אבל לא להוכיחו ברבים ולביישו, חס ושולם, מכל שכן בהרבות במחלוקת, אשר הפליגו רבותינו ז"ל מאד בחומר אסור המחלוקת. מכל שכן כשהדבר להיפך, שעומדים יושבי קרנות ושתי שיכר וחולקים על כשרים ויראים אמתיים. והכל בכוח המנהיגים שאינם כראוי, שטענו על-ידי בחינת שדין יהודאין, על ידי שאין כלי המוחין שלהם שלמים, עד שלפעמים טועים על ידי זה כל כך, עד שכמעט שנעשה אצלם שפיות דמים למצווה גדולה, ושופכים דם הכשרים כמים בביזיונות וחרפות ובושות והלבנת פנים ברבים, ולפעמים אף בקיפוח והמוטת פרנסה, ויותר מזה שאי אפשר לבאר על הכתב. ועל הרועים כאלו צועק הנביא בכמה מקומות, כמבואר בפנים. על כן צריך כל אחד להיזהר ביותר שלא יצא מדרכי התמימות באמת, בפרט בעניין מחלוקת, שלא יחזיק במחלוקת על כל פנים, ולא יטעה את עצמו שצריך לקיים גם מצוות שפיות דמים לרדוף אחר כשרי הדור, כי די לנו בתר"ג מצות שקבלנו ממש רבנו, עליו השלום, ואל יוסיף בעצמו מצוות כאלו.
(אוצר היראה, מחלוקת כג; על פי: שם, יורה דעה, יין נסך ד, יג-יח)

דבר המחנך / הרב'ה שלום יוסף משש שליט"א

הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא (ויקרא יז יז)
אנו, אותם מלמדים שעוסקים ברוב שעות היממה בחינוך הילדים צריכים לעמוד בניסיונות אין סופים איך ומתי להוכיח והחבל דק בין חינוך להוכחה. אבל בדורנו פשוט שהשיטה הוחלפה בין המקל של פעם למקל של פרחים.
יש סיפור מפליא על החפץ חיים' המבאר יותר מכל ביאור אחר את משמעות הפסוק: 'הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא'.
בתקופה שבה היה נודד החפץ חיים למכור את ספריו, נקלע פעם לאכסניה בוילנא, באכסניה גגש ביהודי חסון ומוגושם שהתנהגותו - בלשון המעטה - לא היתה סמל ודוגמא להיותו בן לעם היהודי, הוא התיישב ליד השולחן בפרעות ופקד על המשרתת שתגיש לו תכיר ומיד נתח אווז צלוי וכוס משקה חריף.
מיד כאשר הגיעו המאכל והמשקה אל השולחן, חטף את נתח האווז ברעבתנות גסה, ולגם את המשקה כאחת אל תוך פיו, וכל זה בלי ברכה ראשונה ובוודאי אף בלא ברכה אחרונה. גם התייחסותו אל המשרתת כל העת היתה פוגענית ובלתי הוגנת.
החפץ חיים עמד בפינה אחרת של חדר האוכל, כשהוא נדהם ממש מהמחזה המביש, ועמד לעשות ניסיון לגשת אל היהודי הזולל ולהעיר לו על התנהגותו הקלה והבוזיה.
בעל האכסניה שהכיר את אורחיו, נגש מיד אל החפץ חיים ולחש על אזניו דבר מזה, כדי למנוע אותו מלהוכיח את היהודי הלז, משום שחשש לכבודו של החפץ חיים, כי מדובר היה בחייל ניקולאיבי לשעבר, שבוודאי יחפץ ויגדף את החפץ חיים על דבריו, או אפילו חלילה ירים עליו את ידו.
וכה אמר בעל הבית לחפץ חיים באזנו: 'אנא, רבי, הנח לו, אין עם מי לדבר, לא לחינם הוא כה מוגושם, כשהיה בן שבע בחטף יחד עם ילדים אחרים למחנות בסיביר, וכך גדל בין איכרי המקום עד גיל שמונה עשרה, לאחר מכן עבד את ניקולאי עשרים וחמש שנה, וכי לפלא בעיני הרב התנהגותו המגושמת, הרי לא היו לו רבנים שילמדו אותו התנהגות ראויה יותר, קרוב לארבעים שנה שאינו טעם טעמה של תורה ויהדות, לא עמוד, לא דף, ואף לא אות, רוב הזמן אפילו לא ראה פנים יהודיות, אני מציעלכבוד הרב שלא ינסה כלל לדבר איתו, כבודו של הרב יקר מדי מכדי לזלזלו עד כדי כך!'
פניו המאירות של החפץ חיים נתהדרו בחיוך שליו ואמרו למארחו ברוגע: 'אל תדאג, אני כבר אדע איך לפנות אליו, ובעזרת מקווה אני כי תצמח מזה רק טובה!'.
נגש החפץ חיים אל הגברת, הושיט לו יד, וברכו בניעמות ובידידות 'שלום עליכם', לא המתין החפץ חיים לתגובתו, ותיקף המשיך לדבר אל לבו בעדינות ובשלווה, 'שמעתי עליך דברים נשגבים, שבתור ילד קטן נחטפת עם ילדים אחרים, נסחבת לסיביר הרחוקה, גדלת בין גוים, לא זכית ללמוד אפילו אחת מתורתנו הקדושה, עברת ממש את הגיהינום בעולם הזה! שמעתי גם כי לא פעם ניסו הרשעים להעבירך על דתך, הם אלצו אותך לאכול בשר 'דבר אחר' ושאר נבילות וטריפות, ועם כל זאת נשאת יהודי, לא השתמדת!! אשריך ואשרי חלקך!! מאושר הייתי אם היו לי את הזכויות שלך, הרי הייתי בן עולם הבא כמוך בדייקן! מקומך בעולם האמת יהיה בין הצדיקים וגאוני העולם, וכי דבר קל הוא בעיניך מסירות נפש וסכנה! לסבול יסורים כאלו למען היהדות ולמען כבוד שמים שנים כה רבות ורצופות?! ניסונוך גדול יותר מחנניה מישראל ועזריה!'
דמעות נראו בזווית עיני החייל הניקולאיבי לשעבר, דבריו הרציניים של החפץ חיים, בלבביות ובחמימות שכונו, הצליחו לחלחל ללב האבן שלו, הם הזמנו ממעיין חי וטהור, והם ליטפו והחיו את נשמתו האומללה והמיוסרת.
משנודע לו מיהו אותו מוכיח, פרץ בבכי עז ומיד החל לנשק את החפץ חיים, והחפץ חיים המשיך לדבר אליו: 'אדם שכמותך שזכה להיחשב בין קדושים שמוסרים את נפשם על קדושת השם, לו קבלת על עצמך להיות את שארית חיך כיהודי כשר, לא היה מאושר כמוך בעולם!'
מאז לא עזב אותו יהודי את החפץ חיים, נפשו נקשרה בנפשו, הוא שב בתשובה שלמה, ונהפך לצדיק גמור.

הורים כותבים / ר' בנימין פרמיטר נ"י



"לא תרנגול אתה, נשר אתה!"
משל לכפרי בור ועם הארץ אשר חי לו את כל חייו בתוך ד' אמות של לול התרנגולים שלו. התרנגולים היו בשבילו כל חייו והנאת נפשו, שום דבר בעולם לא עניין אותו מלבד התרנגולים האהובים.
יום אחד אותו כפרי עבד בכפר אחר וראה גוזל קטן מדדה על האדמה, הגוזל נשא חן בעיניו והוא לקח אותו והניחו בלול של התרנגולים שלו.
הגוזל גדל בין התרנגולים ולמד לחקות את קולותיהם את צורת הליכתם ואת אורח חיים. באחד הימים הזדמן למקום צייד עופות והוא מזהה שבין התרנגולים ישנו גוזל של נשר, מלך העופות. הוא ניגש לכפרי וביקש לרכוש ממנו את הגוזל, ואכן הכפרי מכר לו את הגוזל האדיר במחיר של תרנגולת.
הנשר יצא מהלול ולא ניסה אפילו להשתמש בכנפיו שהרי לא הורגל להשתמש בהם. הצייד רצה לאלף אותו, מה עשה? הניחו על מקום גבוה ולחש באוזנו: "עוף גוזל, נשר אתה ולא תרנגול" והגוזל המסכן נפל למטה ונחבט...
הצייד הרים את הגוזל ופעם אחר פעם היה לוחש באוזנו: "לא תרנגול אתה, נשר אתה, אתה מלך" וכך שוב ושוב עד שבסופו של דבר למד הגוזל להניע את כנפיו ולעוף כלפי מעלה עד שעף לשמי שמיים ולא שב עוד לצייד.
לצערנו, אנו גדלים בתוך חברה שנמצאת בהתנהגות שלא מתאימה לבני מלכים, בשפה, בלבוש וכדומה. משולים אנו לאותו גוזל של נשר שחי לו בין התרנגולים עד שלמד להיות כמותם, לא פלא שאין אנו מזדעזעים מדיבור של לשון הרע ואיננו נופלים מהכסא לאחר עבירה או חטא שנכשלנו בו. סבורים אנו עדיין שתרנגולים אנו... הבה נשנה מבט. נבין כי בני מלכים אנחנו, נשמה קדושה בקרבנו, ונשמע את אותו קול שקורא באוזנינו "נשרים אתם!" נבין כי יש בכוחנו לעוף עד לשמי השמיים, לכבוש את פסגת הקדושה ואם נעשה כך אין ספק שהדבר יגרום לנו להתרחק מחטאים ולרצות להיות ספונים באוהלה של תורה כל ימי חיינו.



בוגרי הת"ת מגיעים לביקור

מילתא בדביחותא

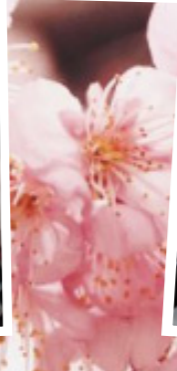


מראין שואל מועמד לעבודה : מה ציפיות השכר שלך ?
המועמד : 40,000 ₪ נטו, טלפון נייד ורכב צמוד.
המראין : מרצדס S300 טוב לך ?
המועמד : בטח מצויין !
המראין : יופי, הזמנתי לך מונית, היא מחכה לך למטה..
איזה זקן בא לרופא בתלונה שהוא לא שומע באוזן אחת.
הרופא בודק וקובע שמצב זה נובע מזקנה. אז הזקן אומר לרופא שזה לא יכול להיות כי שתי האוזניים באותו הגיל!

פינת ההתבודדות

- * ואמר, שעקר התבודדות של דוד המלך, עליו השלום, היה בעת ששכב על מיטתו וכסה עצמו בסדין אז היה מדבר ומשיח כל לבו לפני השם יתברך.
- * ואמר שטוב שיהיה לאדם התבודדות שתי שעות ביום שעה אחת שילך וישתוקק ויכין עצמו לדבר ויערוך לבו לכך ואחר-כך ידבר שעה אחת.
- * כשמתבודד בינו לבין קונו יאמר, היום אני מתחיל להתדבק בך ויעשה בכל פעם התחלה כי כל ההמשכות הולכין אחר ההתחלות.

ליל סדר בת"ת



נחמן פינקס נ"י - כיתה ו'

פינת התלמיד

מסביר הבעש"ט: "כאשר רוצים למעלה לדון את האדם על איזה עבירה, מראין לו מן השמים זו העבירה ומעשה בסגנון אחר, אצל אדם אחר וזה האדם הוא כועס על חברו, ואומר שהוא ראוי שיעלה לו כך וכך, ומה שאמר ודן את חברו, בזה הפסק עצמו דנין אותו".
על זה הביא הבעש"ט את הפסוק "מִפֶּלֶא-פְּשָׁעֵי הַצִּילָנִי; הַרְפַּת נְבֶל, אֶל-תְּשִׁימֵנִי" - "שלא אחרך (אקלל) מימי את הנבל, ואלמד עליו זכות, ובזה תציל אותי מכל פשעיו..."

כבשת הרש
מסופר על דוד המלך, לאחר ששלח את אוריה החיתי לקרב בו מצא אוריה את מותו ולקח את בת שבע לאשה, בא אליו נתן הנביא וסיפר לו סיפור על כבשת הרש. איך היו שני אנשים בעיר אחת, לאחד צאן רב ולשני רק כבשה אחת. בא העשיר ולקח את כבשת הרש וערך ממנה סעודה לאורח. כששמע דוד את הסיפור אמר "חיה-ה', פי כן-מִנֶּת הָאִישׁ הַעֲשֶׂה זֹאת" (שמואל ב' י"ב ה'). אמר לו נתן הנביא: "אֶתָּה הָאִישׁ" (שם).